

ЉИЉАНА ХАБЈАНОВИЋ ЋУРОВИЋ

Померанка Лили

**МОЈИ
СЛАВНИ ПРЕЦИ**

илустривала Ана Тешовић

ПОМЕРАНЦИ ИЗ ПОМЕРАНИЈЕ

Драге моје девојчице, драги моји дечасти, ја се зовем Лили. Позната сам и као Лепотица једна лепа. Тако ме зове Мама. Добро, маме понекад претерују. Али, ако мене питате, мислим да је Моја Мама овог пута у праву.

Моји давни, давни преци потичу из Помераније. То је предео на обалама хладног Балтичког мора. Ту су некада живели Словени и њихово племе звало се Поморјани. Поморјани су имали велике лепе беле псе. Ти пси били су издржљиви и снажни, и много су радили – вукли су санке, носили терет, пратили и чували људе.

Прошло је много, много година док од тих великих паса нисмо постали ми, померанци.

Зато што смо мали, сврстали су нас у псе играчке. Има и оних који кажу да смо ми пси за украс и разоноду. Свашта! Нисам ја нека играчка, и нисам нека украсна биљка! Ја сам особа. Осећам. Умем да мислим. И знам шта хоћу, а шта нећу.

Свиђа ми се када неко каже да су померанци најслађи пси на свету. Али, онда се обавезно умеша Мама и објасни да су сви љубимци слатки. И да је свакоме његов љубимац најлепши и најслађи и најдражи. Добро, можда је тако. Можда је сваки пас слadak. Али, нису сви тако славни као ми.

МИКЕЛАНЂЕЛО И БАКСТЕР

Ја нисам само лепа и слатка и умиљата девојчица, већ сам и паметна и образована. Знам много важних и узбудљивих прича.

Знам да је славни италијански сликар и вајар Микеланђело имао померанца који се звао Бакстер. Стално су били заједно. Док је Микеланђело у Фиренци клесао у белом мермеру своју скулптуру Давида, његов друг чувао је улаз у радионицу, да неко не би узнемирио уметника.

An illustration of a man with a beard and a dog in front of the Colosseum at night. The man is wearing a light-colored, heavy coat and green boots, and is crouching down to pet a small, fluffy brown dog. The Colosseum is illuminated from within, casting a warm glow. The sky is dark blue with some stars. The ground is paved with large, irregular stones.

После су заједно из Фиренце
отишли у Рим. Било је то дивно до-
ба. Тамо су осликавали Сикстинску
капелу. Крајем дана шетали су по-
ред реке Тибар, и око Колосеума.

А кад пођу на починак, Бакстер је Микеланђелу лизао уморне руке
и својим меким крзном грејао му је промрзла стопала.

Сада се њиховим делима диве људи из целог света. И ја бих
волела да их видим. Надам се да ће Мама схватити да би требало
да ме одведе у Фиренцу и Рим. Ред је!

ЊУТН И ДИЈАМАНТ

Ко зна да ли би велики научник Њутн открио један важан закон физике да није било његовог померанца Дијаманта. Ја мислим да не би! Али, испричаћу вам целу причу, па просудите сами.

